

ဦးနှစ် ကျေးဇူးရှင်

တတိယအကြိမ်

ပဏာမ

၁။ဗုဒ္ဓဂုဏော အနန္တော။

၂။ဓမ္မဂုဏော အနန္တော။

၃။သံဃဂုဏော အနန္တော။

၄။မာတာပိတုဂုဏော အနန္တော။

၅။အာစရိယဂုဏော အနန္တော။

၆။ဧတေန သစ္စ ဝဇ္ဇေန၊

ဟောတု မေ ဇယမင်္ဂလံ။

၁။မြတ်စွာဘုရား၏ ကျေးဇူးတော် ဂုဏ်တော်တို့ သည် အတိုင်းမသိ
ကြီးမားတော်မူပါပေ၏။

၂။တရားတော်မြတ်၏ ကျေးဇူးတော် ဂုဏ်တော်တို့ သည် အတိုင်းမ
သိ ကြီးမားတော်မူပါပေ၏။

၃။သံဃာတော်မြတ်၏ ကျေးဇူးတော် ဂုဏ်တော်တို့ သည် အတိုင်းမ
သိ ကြီးမားတော်မူပါပေ၏။

၄။မိဘတို့ ၏ ကျေးဇူးတော် ဂုဏ်တော်တို့ သည် အတိုင်းမသိ ကြီး
မားတော်မူပါပေ၏။

၅။ဆရာသမားများ ၏ ကျေးဇူးတော် ဂုဏ်တော်တို့ သည် အတိုင်းမ

သိ ကြီးမားတော်မူပါပေ၏။

၆။ ဤသို့ မှန်သောစကားကို ဆိုရခြင်းကြောင့် အကျွန်ုပ်အား အောင်ခြင်းမင်္ဂလာသည် ဖြစ်ပါစေသတည်း။

ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ၊ မိဘ၊ ဆရာသမားတည်းဟူသော အနန္တော အနန္တ ငါးပါးကို အကျွန်ုပ်သည် အလွန် ရိုသေစွာ ခြေတော်ဦးခိုက် ရှိခိုးပူဇော် ဖူးမြော်မာန်လျှော့ ကန်တော့ပါသည် ဘုရား။

*

နိဒါန်း

ကျွန်တော်ငယ်စဉ်က ကျွန်တော့်ဖခင်ဟာ ကျွန်တော့်ကို အတော်ချစ်တယ်၊ တော်တော်လည်း အလိုလိုက်တယ်၊ ဒီလိုချစ်တာ အလိုလိုက်တာတွေကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး 'အလိုလိုက် အမိုက်စော်ကား'ဆိုတဲ့ စကားအတိုင်း ကျွန်တော်ဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ ဖခင်ကို အတော် စော်ကားခဲ့ဖူးတယ်၊ ဖခင်ကို ကျွန်တော် ခံပြောတယ်၊ ခံအော်တယ်။ ဖခင်က မလုပ်နဲ့ ဆိုတာကိုမှ ဇွတ်တရွတ် လုပ်တယ်၊ လူသူစိမ်းတွေရှေ့မှာ ဖခင်ကို ခံပြီး ပြောရဲရင် ဟုတ်လှပြီလို့ ထင်ပြီး လူသူစိမ်းတွေရှေ့မှာ မှ ဖခင်ကို အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ခံပြောခဲ့ဖူးတယ်။ ခံအော်ခဲ့ဖူးတယ်။ ဖခင်ကြီးဟာ သားကို ချစ်တဲ့ အရှိန်နဲ့ ဒီလို အကြိမ်ကြိမ်စော်ကားတာတွေကို ဗွေမယူဘူး၊ သည်းခံခဲ့တယ်။

အတော်ကလေး လူလားမြောက်လာတဲ့ အခါမှ အမိအဘရဲ့ ဂုဏ်ကျေးဇူးဟာ အတိုင်းမသိ ကြီးမားတယ်ဆိုတာကို ကျွန်တော် သဘောပေါက်တယ်။ ဒီလို သဘောပေါက်တဲ့ အချိန်မှာ ငယ်ငယ်က ဖခင်ကြီးအား စော်ကားမိခဲ့တာတွေကို တွေးမိပြီး အပြစ်ကြောက်တဲ့ စိတ်တွေနဲ့ ကျွန်တော် အင်မတန် တုန်လှုပ်သွားတယ်။ ဒီအပြစ်တွေက ခွင့်လွှတ်ဖို့ ဖခင်ကြီး အနိစ္စ မရောက်ခင်က ကန်တော့ပြီး တောင်းပန်လိုက်ရတဲ့ အတွက် ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ အတော် သက်သာရာ ရသွားတယ်။ ဖခင်ကြီး အနိစ္စရောက်ပြီးမှ သာ သံဝေဂ ရမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော့်အတွက် အင်မတန်ခက်မယ်။

အမိအဘတို့ ရဲ့ ဂုဏ်ကျေးဇူးဟာ ဘယ်လောက်ကြီးတယ်ဆိုတာ မသိတဲ့ အတွက် ကျွန်တော် ငယ်ငယ်တုန်းက ဖခင်ကြီးကို စော်ကားခဲ့ဖူးသလိုပဲ မိမိတို့ ရဲ့ အမိကိုသော်လည်းကောင်း၊ အဘကိုလည်းကောင်း၊ အမိအဘ နှစ်ဦးစလုံးကိုသော်လည်းကောင်း စော်ကားနေတဲ့ လူငယ်တွေ အတော်များများ ရှိကြပါလိမ့်မယ်။

အမိကိုလည်းကောင်း၊ အဘကိုလည်းကောင်း စော်ကားနေကြတဲ့ သားသမီးတွေထဲမှာ အနည်းဆုံး တစ်ယောက်တည်းဖြစ်ဖြစ် ဒီဝတ္ထုကိုဖတ်ပြီး သူစော်ကားနေတဲ့ အမိအဘတွေအပေါ်မှာ ရိုသေကိုင်းရှိုင်းတဲ့ စိတ်တွေ ပေါ်ပေါက်လာမယ်ဆိုရင် ဒီဝတ္ထုကို ကျွန်တော် ရေးရကျိုးနပ်ပါပြီ။

ဒီဝတ္ထုရဲ့ ပထမခန်းမှာ ဖော်ပြထားတဲ့ အဖြစ်အပျက်ဟာ တကယ့်အဖြစ်အပျက်တစ်ခုအပေါ်မှာ မှီပြီး ဖော်ပြထားကာ ဖြစ်တယ်။

အနှစ် ၃၀ ကျော်လောက်က ကျွန်တော် မြို့တစ်မြို့ကို ရောက်သွားတယ်။ အဲဒီမှာ မိတ်ဆွေကြီးတစ်ဦးနဲ့ စကားပြောနေရင်း မိဘကို စော်ကားရင် ချက်ချင်း ဘေးတွေ့တတ်တဲ့ အကြောင်းကို ရောက်သွားတယ်။ အဲဒါနဲ့ သူတို့ မြို့ကို အညာက ပြောင်းပြေးလာကြတဲ့ သူနဲ့ ဆွေရိပ်မျိုးရိပ်မကင်းထဲက သားအမိသုံးဦးအကြောင်းကို သူက ပြောပြတယ်။

သားအကြီးဟာ သိပ်ဆိုးတယ်၊ အမေ မုဆိုးမကြီးမုန့်လည်ရောင်းလို့ ရတဲ့ ပိုက်ဆံကို ခဏခဏလုပြီး ဖဲရိုက် အရက်သောက်ပစ်တယ်။ တစ်နေ့မှာ ဒီလို ပိုက်ဆံလုရာက သံတုတ်နဲ့ ရိုက်လိုက်တာ အမေ လက်ကျိုးသွားတယ်။ ညီလည်း အနားမှာ ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ အစ်ကိုကြီးကို ကြောက်ပြီး ဘာမှ ပြန်မပြောရဲဘူး။ ညသန်းခေါင်လောက်ကျတော့ အစ်ကိုကြီးရဲ့ ခေါင်းကို ညီက တအား ရိုက်တယ်။ အစ်ကိုကြီးက ကုန်း

အထ ခေါင်းရင်းက ထရံမှာ ထိုးထားတဲ့ ထန်းလှီးစားနဲ့ ညီက အစ်ကိုကြီးရဲ့ လည်ကို လှီးတယ်။ နောက်ပြီးတော့ အစ်ကိုကြီးရဲ့ ကိုယ်ကို မြစ်လယ်ကောင်မှာ သွားမြှုပ်ပစ်တယ်။ နောက်ပြီးတော့မှ သားအမိ နှစ်ယောက် ခုနကပြောတဲ့ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေကြီးဆီကို ထွက်ပြေးလာခဲ့ကြတယ်။

နောက်ပြီးတော့လည်း

အနှစ် ငါးဆယ်ကျော်လောက်က ဝါးခယ်မက ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးက စိန်လယ်ဂျာထီကို ဒုတိယ ပေါက်ဖူးတယ်။ ဒုတိယပေါက်ပုံကလည်း အတော် ထူးဆန်းတယ်။ ဟိုတုန်းက စိန်လယ်ဂျာထီဖွင့်ပုံက အခု သိန်းထီဖွင့်ပုံမျိုး မဟုတ်ဘူး ။ ပထမ၊ ဒုတိယ၊ တတိယ ဆုတွေပေးပြီး ဆုပေါင်းအားလုံး ၁၅ ဆု ရှိတယ်ဆိုရင် ပေါက်ဂဏန်း ၁၅ခုကို ရှေးဦးမှာ မဲချပြီး ဆွဲထုတ် လိုက်တယ်။ အဲဒီ ပေါက်ဂဏန်းရတော့မှ စိန်လယ်ဂျာဖလားပွဲမှာ ပြေးမယ့် မြင်း ၁၅ ကောင်ကို ဒီနံပါတ်တွေ မဲချပြီး ပေးလိုက်တယ်။ ဒီဖလားပွဲမှာ ပထမရဖို့ သေချာတဲ့ မြင်းကို စီးရမယ့် ဂျော်ကီက သူ့မြင်းကို ကျတဲ့ ဂဏန်းရဲ့ ထိလက်မှတ်ပိုင်ရှင်ကိုသွားပြီး ပထမရရင် သူ့ကို တစ်ဝက်ပေးဖို့ ပြောတယ်။ ပထမဆုဟာ တစ်သိန်းလောက် ရှိလိမ့်မယ်။ အဲဒီတော့ ထိလက်မှတ်ပိုင်ရှင်က မပေးနိုင်ဘူးလို့ ငြင်းလိုက်တယ်။ အဲဒါနဲ့ မြင်းပွဲကျတော့ ဂျော်ကီဟာ မြင်းကို ကောင်းကောင်း မစီးဘူး။ ကိုးရိုးကားရား လုပ်တာပါပဲ။ အဲဒီမြင်းဟာ လမ်းတစ်ဝက်ကျတော့ မပြေးဘဲ ပတတ်ရပ်လိုက်တယ်။ သူ့နောက်က ကပ်လိုက်လာတဲ့ မြင်းတွေလည်း လန့်ပြီး အရှိန်ပျက်ကုန်ကြတယ်။ အဲဒီတော့မှ နောက်ဆုံးက လိုက်လာတဲ့ မြင်းနှစ်ကောင်ထဲက တစ်ကောင်က ပထမရသွားတယ်။ နောက်တစ်ကောင်က ဒုတိယရပြီး ဝါးခယ်မက ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ စိန်လယ်ဂျာထီမှာ မမျှော်လင့်ဘဲ ဒုတိယဆု ပေါက်သွားတာပါပဲ။ ကံအကျိုးပေးပုံ

က အတော်ထူးဆန်းတယ်။ အဲဒီအဖြစ်အပျက်ကလေးကိုလည်း ပထမ
အခန်းမှာ ဆီလျော်အောင် ထည့်ထားလိုက်တယ်။ ကျွန်တော်လည်း
အချိန်ရသည် နှင့် ...

၁။ ကာမတဏှာ

၂။ ငရဲဆို ချို့နဲ့ လားဗျို့

၃။ ကျေးဇူးရှင်

ဆိုတဲ့ ဝတ္ထုသုံးပုဒ်ကို ယခု ဖော်ပြထားတဲ့ အစီအစဉ်အတိုင်း ရေးပြီး
ခဲ့တယ်။ ဝတ္ထုများကို ရေးတဲ့ နေရာမှာ မိသားစုအား ပုံပြောသလို ရေး
သားခဲ့ပါတယ်။

မောင်နု

၁၃၂၆ ခု၊ နယုန်လဆန်း ၁၃ ရက်။

၂၃၊ ၅၊ ၁၉၆၄။

*

အခန်း (၁)
သားလိမ္မာနဲ့ သားလိမ္မာ

ဝါးခယ်မမြစ်ဟာ အရှေ့က အနောက်ကို စီးနေတယ်။ အဲဒီမြစ်ရဲ့ လက်ဝဲဘက်မှာ ဝါးခယ်မရှိတယ်။ လက်ယာဘက်ရဲ့ အရှေ့ဖျားမှာ ထော်ကနွတ်၊ ထော်ကနွတ်ရဲ့ အောက်နားဆီမှာ တရုတ်စု၊ အလယ်ပိုင်းမှာ ရွာသစ်၊ အနောက်ဖျားမှာ သော်ကဆိုတဲ့ ရွာကြီး လေးရွာရှိတယ်။

ရွာသစ်ရဲ့ အနောက်ဘက် အစွန်မှာ မုဆိုးမ မညွှာ၊ သားကြီး ဘိုးလုံး၊ သားငယ် ဘိုးသုံတို့ ဟာ ဓနိမိုး ဓနိကာ တဲကလေးတစ်လုံးနဲ့ နေကြတယ်။ ဘိုးလုံး၊ ဘိုးသုံတို့ အဖေ ကိုသော့ဟာ ရွာသစ်က ဦးဘိုးဗျော့ရဲ့ လွှစင်မှာ လွှဆွဲတယ်။ သူ အနိစ္စရောက်တော့ ဘိုးလုံးဟာ ၁၂ နှစ်၊ ဘိုးသုံ ၉ နှစ်သား ရှိသေးတယ်။ ကိုသော့ အနိစ္စရောက်တာ ၁၁ နှစ် ရှိသွားပြီဆိုတော့ ဘိုးလုံးရဲ့ အသက်ဟာ ၂၃နှစ်၊ ဘိုးသုံရဲ့ အသက်ဟာ ၂၀ ရှိသွားပြီ။

ကိုသော့ ဆုံးတုန်းက မညွှာရဲ့ အသက်ဟာ ၄၀ ကျော်ကျော်ကလေးပဲ ရှိသေးတယ်။ နောက်အိမ်ထောင်ပြုဖို့ အရွယ်ကောင်းတုန်းပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သားကလေးနှစ်ယောက်ကို ပထွေးနှိပ်စက်မှာ မကြည့်ရက်တာနဲ့ သုံးလေးဦး လာပြီး နားဖောက်ပေမယ့် မညွှာဟာ သူ့ရာဂစိတ်ကို အရှုံးမပေးဘဲ နိုင်အောင် ထိန်းလာခဲ့တယ်။ အငြိမ်မနေတတ်တဲ့ မညွှာ လင်ရှိကတည်းက လင့်လုပ်စာကို ထိုင်မစားဘဲ မနက်တိုင်း ရွာထဲမှာ မုန့်ဟင်းခါး လျှောက်ရောင်းပြီး ရသမျှ ငွေပို ငွေလျှံကလေးကို တုံးလုံးစာအတွက် ကျစ်ကျစ်ပါအောင် စုလာခဲ့တယ်။

လင်သေတဲ့ အခါ သားနှစ်ယောက်ကို ကြီးပြင်းလာအောင် ကျွေးမွေး
ဖို့ တာဝန်ဟာ သူ့အပေါ်မှာ လုံးလုံးကျနေတဲ့ အတွက် မနက်ဘက်မှာ မု
န့်ဟင်းခါး ရောင်းရုံသာမကတော့ဘူး၊ ညနေဘက်မှာ လည်း အေးမုန့်ကို
ပါ ထွက်ရောင်းပြီး ရှိသမျှကလေးနဲ့ သားနှစ်ယောက်ကို လူလားမြောက်
အောင် ကျွေးမွေးလာခဲ့တယ်။

သားနှစ်ယောက်ရှိတဲ့ အထဲက အကြီး ဘိုးလုံးဟာ ဆိုးချင်တယ်။ င
ယ်ငယ်တုန်းကဆိုရင် အမေ ဈေးရောင်းသွားတဲ့ အခါ အစ်ကိုကြီးဘိုး
လုံးဟာ ညီလေး ဘိုးသုံကို သိပ်သိပ်ရိုက်တာပဲ။ အဲဒီလို ရိုက်ပြီးတော့မှ
အမေပြန်လာလို့ သူရိုက်တာကို ပြန်တိုင်ရင် လည်ပင်းကို ဓားနဲ့ လှီးသ
တ်မယ်လို့ နောက်ဖေးက သားလှီးဓားကိုပြပြီး အစ်ကိုကြီး ဘိုးလုံးက ညီ
လေး ဘိုးသုံကို ခြောက်ထားတယ်။ ဒါကြောင့် ဘိုးသုံဟာ ဘိုးလုံးနှိပ်စ
က်တာကို ကြိတ်ပြီး ခံခဲ့ရတယ်။ အမေကို ပြန်မတိုင်ရဲဘူး။

အဲဒီလို ငယ်ငယ်ကတည်းက ကြောက်ခဲ့ရတဲ့ အရှိန်ကြောင့် ဘိုးသုံ
ဟာ အရွယ်ရောက်လာတဲ့ တိုင်အောင် အစ်ကိုကြီး ဘိုးလုံးကို ဖိန့်ဖိန့်တု
န်နေအောင် ကြောက်နေတုန်းပဲ။ ဘိုးလုံးရှိတဲ့ နေရာမှာ ဆိုရင် ဘိုးသုံ
ဟာ အသက်တောင် ပြင်းပြင်းမရှူဝံ့ဘူး။

သူတို့ အဖေ ကိုသော့ ဆုံးပြီးလို့ သုံးနှစ်လောက်ကြာတဲ့ အခါ ကို
သော့နဲ့ ညီအစ်ကိုဝမ်းကွဲတော်တဲ့ ဝါးခယ်မအရှေ့ပိုင်း သုခဗလဆန်စက်
မှာ စက်ဆရာ လုပ်နေတဲ့ ကိုချင်းကိုယ်တိုင် လာခေါ်တာနဲ့ မညှာဟာ
သားနှစ်ယောက်ကို စက်ဆရာအလုပ် သင်ရအောင် ထည့်လိုက်တယ်။

ညီလေးဘိုးသုံကသာ စက်ဆရာအလုပ်ကို ကြိုးစားသင်တယ်။ အစ်
ကိုကြီး ဘိုးလုံးကတော့ စက်နောက်ဖေးက ဖဲပိုင်းတို့ ၊ မျောက်ပန်းပိုင်း
တို့ မှာ ပဲ အချိန်ကုန်နေတာနဲ့ ဦးလေးဦးချင်းက သုံးလလောက်ကြာတဲ့

အခါ ဘိုးလုံးကို သူ့အမေဆီ ပြန်ပို့လိုက်တယ်။ နောက် ခြောက်နှစ်လောက် ကြာတဲ့ အခါ ဘိုးသုံဟာ စက်ဆရာအတတ်ကို အတော်တတ်သွားပြီ။

တစ်နေ့ကျတော့ ရွာသစ်နားက ချစ်တီးဆန်စက်မှာ စက်ဆရာလုပ်တဲ့ သူ့သူငယ်ချင်း ကိုရွှေ လာခေါ်တာနဲ့ ဦးလေးချင်းဆီမှာ ခွင့်တောင်းပြီး ဘိုးသုံဟာ ချစ်တီးဆန်စက်မှာ ဒုတိယစက်ဆရာအဖြစ်နဲ့ အလုပ်လက်ခံလိုက်တယ်။ တစ်လ လေးဆယ်ကျပ်ရတယ်။ အစ်ကိုကြီး ဘိုးလုံးကတော့ ဘာအတတ်မှ မတတ်ဘူး။ မုဆိုးမ အမေကြီးရှာစာကို ထိုင်စားပြီး ရွာသစ်ရွာထဲက အရက်ဝိုင်း၊ ဖဲဝိုင်း၊ ကြက်ဝိုင်း၊ မျောက်ပန်းဝိုင်းတွေမှာ ပဲ တစ်နေ့တစ်နေ့ အချိန်ကုန်ရင်း ကြီးပြင်းလာခဲ့ရတာပဲ။

သူ့အမေဟာ နောက်အိမ်ထောင်မပြုဘဲ ကိုယ့်ဒူးကိုယ်ချွန်ပြီး သူတို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ကြီးပြင်းလာအောင် မွေးကျွေးခဲ့တာကို တွေးမိတိုင်း ဘိုးသုံဟာ သူ့အမေကို သိပ်ပြီး ကျေးဇူးတင်တယ်။ အဲဒါကြောင့် သူ့အမေ ရှိသရွေ့ သူလည်း အိမ်ထောင်မပြုဘဲ သူ့အမေကို တတ်အားသရွေ့ လုပ်ကျွေးပြုစုမယ်လို့ ဘိုးသုံဟာ သန္နိဋ္ဌာန်အရ သူရတဲ့ လခ လေးဆယ်ကျပ်ကို တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ မဖြတ်ဘဲ ရသမျှ သူ့အမေကို အားလုံး အပ်တယ်။ အဲဒီလိုအပ်ပြီးတော့မှ လက်ဖက်ရည်ဖိုး တစ်နေ့ကို တစ်ပဲတစ်ပဲ ပြန်ပြီး တောင်းတယ်။ အဝတ်အစားဆိုရင်လည်း ဘိုးသုံဟာ ဘာမှ ဇီဇာမကျယ်ဘူး။ သူ့အမေ ဝယ်ပေးတာကိုပဲ ဝတ်တယ်။

အစ်ကိုကြီး ဘိုးလုံးကတော့ ဒီလို မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့မှာ မည်မည်ရရ အလုပ်တော့မရှိဘူး။ တစ်ခါတစ်ခါ အရက်ခိုးချက်တာက ငွေနည်းနည်း ပါးပါး ရတယ်။ ဖဲဝိုင်းကလည်း နည်းနည်းပါးပါး ရတယ်။ အဲဒီရတဲ့ ငွေ သူ့အမေကို တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ မအပ်တဲ့ အပြင် ဖဲရုံးလာတဲ့ အခါ သူ့အမေဆီက ပိုက်ဆံ ပြန်တောင်းသေးတယ်။ အမေ မညှာဟာ သားကြီးရဲ့

ရန်ကို ကြောက်တာနဲ့ နောက်တစ်နေ့ ဈေးရောင်းဖို့ အရင်းကလေးလောက်ကိုသာ ချန်ထားပြီး တခြား ရှိစုမဲ့စုကလေးကို အိမ်နီးနားချင်းဖြစ်တဲ့ ဘောက်တူဆရာ ဦးချက်ဖူးဆီမှာ အပ်ထားရတယ်။

ဘိုးလုံးဟာ သူတောင်းတဲ့ ပိုက်ဆံကို အေးအေးဆေးဆေးရရင် ရတာကိုယူပြီး ဖဲဝိုင်းထွက်သွားတာပဲ။ တောင်းတာမရရင်တော့ တစ်အိမ်လုံး ပြောင်းဆန်နေအောင် သူ့အမေ့ဝှက်ထားတဲ့ ပိုက်ဆံကို လိုက်ရှာတာပဲ။ ဝှက်ထားတဲ့ ပိုက်ဆံကို တွေ့ခါနီးတဲ့ အခါ အမေကလည်း သားကို အတင်းဆွဲ၊ သားကလည်း ပိုက်ဆံယူရအောင် အတင်းရုန်း၊ ရုန်းလို့ မရရင် အမေကို အတင်းတွန်းလား၊ ထိုးလား၊ ရိုက်လား၊ နှက်လားလုပ်ပြီး တွေ့သမျှ ပိုက်ဆံကို အကုန် ယူသွားတာပဲ။ အမေလည်း ဘာမှ မတတ်နိုင်ဘူး။ မျက်ရည်နဲ့ မျက်ခွက် ဖြစ်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့ရရှာတယ်။

သားငယ်ဘိုးသုံဟာ သူ့အမေ ဒီလို အစော်ကားခံရပြီး မျက်ရည်ကျရရှာတာကို မကြည့်ရက်ဘူး။ ဒီလို မကြည့်ရက်တဲ့ အတွက် ဝင်ပြောဖို့ ဆိုတာ ကလည်း သူက ငယ်ကြောက်ဆိုတော့ သူ့အတွက် ခက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့အမေ ဒီလို မျက်ရည်ကျရတာကို သူ မခံနိုင်ဘူး။ အဲဒါကြောင့် တစ်နေ့ကျ ရင်တော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ ဝင်ပြောမှ ပဲလို့ ဘိုးသုံဟာ သန္နိဋ္ဌာန်ချထားတယ်။

ဘိုးသုံဟာ ညစာထမင်းစားပြီးရင် အိမ်နားက ဘောက်တူဆရာ ဦးချက်ဖူးဆီကို ခဏတဖြုတ်လောက် အလည်သွားလေ့ရှိတယ်။ ဘိုးသုံဟာ ဦးချက်ဖူးကို ချစ်လည်း ချစ်တယ်၊ ကြည်လည်း ကြည်ညိုတယ်။ ဘိုးသုံဟာ ဆေးလိပ်မသောက်၊ ကွမ်း မစားဘူး။ ဦးချက်ဖူးလည်း ဆေးလိပ်မသောက်၊ ကွမ်း မစားဘူး။ ဘိုးသုံဟာ အရက်မသောက်ဘူး။ အလောင်းကစား အကစား မရှိဘူး။ ဦးချက်ဖူးလည်း အရက်မသောက်ဘူး၊ အ

လောင်းစား အကစားမရှိဘူး။

ဘိုးသုံဟာ သူ့အမေကို ချစ်တယ်။ ဦးချက်ဖူးလည်း အသက်ရှစ်ဆယ် လောက်ရှိတဲ့ သူ့အမေကို ချစ်တယ်။ ဒီလိုတူတဲ့ အချက်တွေကြောင့် ဘိုး သုံဟာ ဦးချက်ဖူးကို ချစ်တယ်။

ဘိုးသုံဟာ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ဖြစ်ပေမယ့် ဘုရားအကြောင်း၊ တရားအကြောင်း၊ သံဃာအကြောင်း ကောင်းကောင်း မသိရှာဘူး။ ဦးချက်ဖူးဆီကို ဘိုးသုံ အလည်သွားတိုင်း ဦးချက်ဖူးက တို့ ဘုရားက ဘယ်လိုဘုရားမျိုးကွ၊ တရားတော်က ဘယ်လိုတရားတော်ကွ၊ သံဃာတော်က ဘယ်လိုသံဃာတော် ကွ စသည် ဖြင့် ပြောပြတယ်။

နောက်ပြီးတော့လည်း ဘိုးသုံဟာ အမေကို ချစ်တယ်ဆိုပေမယ့် အမေရှိသရွေ့ သူ အိမ်ထောင်မပြုဘဲ လုပ်ကျွေးမယ်ဆိုတာလောက်၊ ရတဲ့ လခ ကို အကုန်အပ်တာလောက်ပဲ ရှိတယ်။ အမေကို ဘယ်လို ခြေဆုပ် လက်နယ် လုပ်ကျွေးပြုစုရမယ်ဆိုတာ သူ နားမလည်သေးဘူး။

ဦးချက်ဖူးကတော့ ဒီလို မဟုတ်ဘူး ။ ဘာအလုပ်ကြီးပဲရှိရှိ အသက်ရှစ်ဆယ်လောက်ရှိတဲ့ မျက်မမြင် အမေအိုကြီး ရေချိုးချိန်ကျရင် သူ့ကိုယ်တိုင် ရေလာချိုးပေးတယ်။ ရေကိုလည်း ဘယ်သူမှ မခပ်ရဘူး။ ဦးချက်ဖူးကိုယ်တိုင် ကမ်းနားမှာ ဆင်းခပ်တယ်။ အမေရဲ့ ထဘီ အင်္ကျီ အဝတ် အစားမှန်သမျှကို ဦးချက်ဖူးကိုယ်တိုင် ဖွပ်တယ်။ အမေလိမ်းဖို့ သနပ်ခါးကို သူ့ကိုယ်တိုင် သွေးပေးတယ်။ အမေကြီးဟာ ထမင်းကို ယူမစားနိုင်ဘူး။ အဲဒါကြောင့် ဦးချက်ဖူးကိုယ်တိုင် ခွံပေးတယ်။

ဦးချက်ဖူးမှာ မြတင့်နဲ့ မြဆင့်ဆိုတဲ့ သမီးနှစ်ယောက်ရှိတယ်။

သူတို့ က 'ဖေဖေ၊ ဘွားဘွားကို သမီးတို့ ပြုစုပါမယ်၊ ဖေဖေ ပြုစုတာထက် မညံ့စေရပါဘူး'လို့ ပြောပါသေးတယ်။

ဒါပေမဲ့ 'နင်တို့ ကျေးဇူးသိတတ်ရင် ငါ့ကို ပြုစုကြ၊ အဖေအမေ ဆိုတာ အသက်ရှင်တုန်းသာ သားသမီးတွေက ကျေးဇူးဆပ်နိုင်သော၊ သေသွားရင် အဖေစား အမေစား ရနိုင်တာ မဟုတ်ဘူး ၊ ဒါကြောင့် ငါ့အမေကို ငါပဲ ပြုစုမယ်၊ ဘယ်သူမှ မပြုစုရဘူး' လို့ ဦးချက်ဖူးက သမီးနှစ်ယောက်ကို ပြန်ပြောတယ်။

ညဘက်ကျရင်လည်း အမေကြီးက ရှစ်နာရီလောက်မှာ အိပ်တတ်တယ်။ မအိပ်ခင် ဦးချက်ဖူးဟာ အမေကို နာရီဝက်လောက် နှိပ်ပေးတယ်။

ပြီးတော့မှ 'အမေ ရီရီသေသေနာနော်' လို့ ပြောပြီး ညတိုင်း သူ့ရွတ်နေကျ ဓမ္မစကြာသုတ်၊ အနတ္တလက္ခဏသုတ်၊ ရတနသုတ်၊ မေတ္တသုတ်၊ ပုဗ္ဗဏှသုတ်တွေကို ရွတ်တယ်။

အမေကြီးဟာ သူငယ်ပြန်နေတဲ့ အတွက် တစ်ခါတစ်ခါ တွေ့ကရာတွေကို ပြောချင် ပြောနေတယ်။ အနေအထိုင်မှာ လည်း နေချင်သလိုနေ၊ ထိုင်ချင်သလို ထိုင်တယ်။ အဲဒါကို 'အမေကလည်း ' လို့ ဦးချက်ဖူးဟာ တစ်ခါမှ မအော်ဖူးဘူး။ သူ့အမေကိုကြည့်ပြီး 'တို့ လည်း ဒီအရွယ်အထိ နေရရင် ဒီလိုနေမှာ ပဲ'လို့ သာ သံဝေဂရတယ်။

ဦးချက်ဖူးဟာ ဥပုသ်နေ့တိုင်း ဥပုသ်စောင့်လေ့ရှိတယ်။ အကယ်၍ အလုပ်အရေးကြီးတာကြောင့် ဥပုသ်နေ့မှာ အလုပ်လုပ်ရင် ဘာပဲဖြစ်နေ နေ တစ်လမှာ အနည်းဆုံး လေးရက်ထက်မနည်း ဥပုသ်စောင့်တယ်။ ညဘက်မှာ ပုတီးမှန်မှန်စိပ်တယ်။ အလှူအတန်းမှာ လည်း တွန့်တိုခြင်း မရှိဘူး။ အဲဒီလို ဦးချက်ဖူးဟာ ရတနာသုံးပါးကို ကိုင်းရှိုင်းတဲ့ နေရာမှာ ရော၊ လောကုတ္တရာ ဗဟု သုတရှိတဲ့ နေရာမှာ ရော မိခင်ကို ပြုစုတဲ့ နေရာမှာ ရော သူ့ထက်သာတဲ့ အတွက် ဘိုးသုံဟာ ဦးချက်ဖူးကို ကြည်ညိုတယ်။

ဘိုးသုံဟာ ဦးချက်ဖူးဆီက အတုရပြီး သူ့အမေ မညာကို ကမ်းနားမှာ ရေမချိုးစေတော့ဘူး။ စဉ်အိုးတစ်လုံးဝယ်ပြီး သူ အလုပ်မ သွားခင်ဖြစ်ဖြစ်၊ အလုပ်က ပြန်လာတဲ့ အခါ ဖြစ်ဖြစ် သူ့အမေချိုးဖို့ သူ ကိုယ်တိုင် ရေခပ်ထည့် တယ်။ သူ့အမေ အဝတ်အစားတွေကိုလည်း သူ ကိုယ်တိုင် ဖွပ်တယ်။ မနက် ဘက်မှာ တော့ သူ့အမေကို ပြုစုဖို့ အချိန်မရ ဘူး။ ငါးနာရီလောက် အိပ်ရာကထ ထမင်းချက်၊ ညဘက်ကချက်ထား တဲ့ ဟင်းကလေးနဲ့ ထမင်းစားပြီး ခြောက်နာရီလောက်မှာ အ လုပ်သွား ရတယ်။

သူ့အမေ မညာကလည်း ခြောက်နာရီလောက်မှာ ပဲ မုန့်ဟင်းခါး အ ရောင်းထွက်တယ်။ 'ဒီမုန့်ဟင်းခါးကို မရောင်းပါနဲ့ တော့၊ သူရတဲ့ လခနဲ့ ပဲ ထိုင်စားပါ' လို့ အမေ့ကို ပြောလို့ မရဘူး။ သားက ဒီလိုပြောတိုင်း 'မင်း ဘာဖြစ်မယ်၊ ငါဘာဖြစ်မယ်ဆိုတာ မပြောနိုင်ဘူး၊ တစ်ခုခုဖြစ်လို့ တို့ အလုပ် မလုပ်နိုင်ရင် တို့ မှာ ထိုင်စားစရာ ငွေထုပ်ကြီး မရှိဘူး၊ အဲဒီ တော့ အလုပ်လုပ် နိုင်တုန်း ကြိုးစားပြီး လုပ်ရမယ်' လို့ အမေက သား ကို ပြန်ပြောလေ့ရှိတယ်။

ဘိုးသုံဟာ အမေ့ကို ပြုစုဖို့ မနက်ဘက်မှာ အချိန်မရတာကြောင့် ည ဘက်ကျတော့မှ ပဲ အမေ့ကို နှိပ်နင်းပေးတယ်။

'လူကလေးရယ်၊ အမေ မညောင်းပါဘူး၊ ကလေးလည်း တစ်နေ့လုံး စက်ထဲမှာ အလုပ်လုပ်လာရတာ၊ မောနေမှာ ပေါ့၊ သွားအိပ်တော့' လို့ ပြောပေမယ့် မရဘူး။

ဦးချက်ဖူးလိုပဲ သူ့အမေ မအိပ်ခင် ညတိုင်း မှန်မှန်နှိပ်ပေးပြီးမှ ဘိုး သုံ အိပ်တယ်။ ဘိုးသုံဟာ ဦးချက်ဖူးလို သူ့အမေ့ကို ပရိတ်ရွတ်ပြချင်တယ်။

ဒါပေမဲ့ ပါဠိကို အလွတ်ရွတ်ဖို့ မပြောထားနဲ့ ကောင်းကောင်း တောင် ပီပီသသ မဖတ်နိုင်သေးတဲ့ အတွက် 'ပရိတ်မှန်မှန်ရွတ်ဖို့ ကိစ္စကို ဘယ်လိုများ လုပ်ရပါ့မလဲ' လို့ သူ့စိတ်ထဲမှာ ဝေခွဲလို့ မရလောက်အောင် ဖြစ်နေတယ်။

*